

Katrien vertelt haar verhaal...

Mijn fietstocht ben ik donderdag 13/08 gestart in Betekom rond 9u30. Het was een rustig ritje richting Herent naar Sanne Thomas. Toevallig woont ze in de straat waar ik 7 jaar heb gewoond en mama ben geworden van mijn 2 schatten van dochters. Het riep herinneringen op...

Als geboorteverhaal heb ik gekozen voor het verhaal van Linde en Emilie. Ik heb hen leren kennen in de zwangerschap van hun eerste kindje, Gust. Daar deze bevalling helemaal niet is verlopen zoals gehoopt, hebben ze voor hun 2 de kindje gekozen voor een ander ziekenhuis en hadden ze graag een vertrouwd gezicht erbij. Linde en ik, hebben elk ons verhaal geschreven, hoe we het zelf hebben ervaren.

Het verhaal van Linde
10 juli 2020

De dag waarop ik mijn dochter voor het eerst zou zien. Gepland, want ik zou ingeleid worden, niet omdat er iets mis was, wel omdat de bevalling van mijn zoontje alles behalve vlot verlopen was en we dit dus wilde vermijden.

S'ochtends onze zoon afzetten bij zijn omi en dan richting ziekenhuis.

Om 7.30u werden we er al verwacht. Eerst aan de monitor, alles in orde, ze deed het goed onze dochter. Dan wachten op de gynaecoloog en ondertussen de tijd wat doden met een spelletjes, een dansje(ja wij dansten in het bevallingskwartier) en wat tv kijken. Om 8.30u werd er gekeken hoeveel cm ik al had, 2cm, dus kreeg ik enkele tabletten om het allemaal wat in gang te steken. En jaja het begon, ik wist weer hoe een wee voelde 😊 dat deed dus wel degelijk pijn, want zoiets vergeet je snel! Rond 11u braken ze mijn vliezen en dat was het moment waarop we Katrien belden. We hadden op voorhand afgesproken dat zij erbij zou zijn, aangezien we toch met een bang hart de bevalling tegemoet gingen na de ervaring met onze zoon. Het was zowieso al een ander ziekenhuis, maar een vertrouwd gezicht, iemand waarvan je weet dat ze wel zal zeggen wat er is en hoe het loopt is goud waard. Corona had bijna roet in het eten gestrooid. Wat keken we hopen uit naar de versoepeling van de maatregelen en gelukkig, 2 weken voor de bevalling kregen we groen licht dat Katrien mee mocht! Een grote opluchting!

Vliezen gebroken, Katrien bellen! Ah ja en of ze nog even een broodje wilde meebrengen voor mijn vriendin, ze had honger en onze brooddozen stonden nog netjes gesmeerd in de frigo thuis 😊.

Een half uurtje later kwam Katrien aan. Mijn weenen begonnen al wat heviger te worden door de opgedreven medicatie. Wat was ik blij dat ze er was! Om de weenen op te vangen zat ik het liefst op de bal, maar hierdoor viel telkens de monitor weg. Katrien zat heel de tijd bij me, hield de monitor goed en gaf telkens tips. Hoe ik best ademde, dat ik tussendoor moest ontspannen. Normaal luister ik niet zo goed 😊, maar nu wel en het hielp enorm. Toen de weenen heviger werden vroeg ik om het bad te laten vollopen, een beetje warmte zou me goed doen dacht ik. Maar toen het bad eindelijk was volgelopen en ik rechtstond voelde ik ineens dat onze dochter gezakt was en werd de pijn heel intens. Ik herinner mij dat ik riep ' ik wil nu een epidurale,

nu!' Ik had ook echt het gevoel dat ik klaar was om te persen. Nog net op het nippertje kreeg ik mijn epidurale, maar omdat de weeen snel op elkaar kwamen en ik dus wel wat pijn had was dit niet vanzelfsprekend om stil te zitten. Ik herinner mij dat Katrien druk gaf op mijn schouders en dat dit enorm hielp, het zit hem duidelijk in de kleine dingen! Maar wat een luxe van continu iemand te hebben die je helpt, toespreekt, tips geeft! Maar op een serene manier, niet opdringend, ruimte latend! En dan was er weer tijd om te lachen, zalig zo een epidurale. Ik voelde nog goed wanneer ik moest persen, maar de pijn was weg! Nu was het toch wel echt tijd voor onze dochter om zich te laten zien! Veel sneller dan ik gedacht had, ik dacht nog zeker tot de late namiddag te moeten volhouden. 'de 5 gaat bevallen' hoorde ik aan de telefoon. Haha dat was ik! Ik ging bevallen! Op dat moment lag ik op mijn zij, toen Katrien me vertelde dat ik ook op mijn zij kon bevallen. Nooit over nagedacht, maar het leek mij veel aangenamer. Wat ben ik blij dat ze dit voorstelde, voor mij echt een super houding. Mijn vriendin stond vlak aan mijn hoofd, hielp mee mijn been vast houden en was zo veel dichterbij me dan dat ik op de 'normale' manier bevallen was. Een veel intensere belevenis. De gynaecoloog en assistent kwamen binnen en ik mocht beginnen persen, maar mijn weeen waren wat stilgevallen en kwamen niet meer zo snel op elkaar, voor mij leek het uren te duren en iedereen keek mij aan haha, vreemd gevoel. Dus maakte ik maar wat mopjes. Ondertussen zag ik ook dat Katrien teken deed naar mijn vriendin dat alles in orde was, want ook zij had veel schrik na de vorige ervaring. Een paar weeen persen, een klein knipje en daar was ze dan, ik nam ze zelf aan op mijn buik. 13.31u en Lou kwam op de wereld! Een klein dropje van 49 cm en 3250gram. Intens gelukkig met haar en dat alles zo vlot verlopen was. Ik voelde mij even alsof ik de wereld aankon. Eindelijk kon ik wel genieten van die eerste momenten, heb ik wel bewust meegemaakt dat de navelstreng werd doorgeknipt. Tranen van geluk, onze dochter waar we zolang naar uitkeken was er eindelijk en 'en plus' was onze bevalling een zalige ervaring, 1 die ik nu wél graag vertel! En dit ook mede door Katrien. Toen ik net bevallen was viel het me op dat ze zich op de achtergrond hield, het moment aan ons liet. Wat haar siert. Ze voelde heel goed aan wanneer nabijheid nodig was en wanneer afstand kon. Wanneer de eerste emoties voorbij waren hielp Katrien meteen met Lou aan te leggen. En toen Lou gewogen en gemeten werd, stond Katrien meteen klaar om mij op te frissen. Wat een zaligheid! Ik hing dan ook volledig onder de stoegang aangezien ons Lou het niet zo proper had gehouden 😊. Ik voelde mij meteen nog stukken beter. We namen afscheid van Katrien en konden verder nog intens genieten van onze dochter. Want een bevalling als deze, dat was genieten!

Mijn verhaal als vroedvrouw

Op 10/07/2020 wordt Linde ingeleid van een 2 de kindje. Een Inleiding omdat de eerste bevalling heel moeilijk was owv een zware baby. Hierdoor hebben Linde en haar vriendin angst voor wat komen zal en vragen in de zwangerschap reeds of ik aanwezig wil/kan zijn bij de bevalling. Het zou voor hen veel betekenen om iemand bij hen te hebben die ze kennen en vertrouwen.

Stiekem ben ik een beetje blij dat het gepland verloopt, want dan kan ik de dagen voordien ook een beetje vrij houden, just in case...

De start van de inductie doen ze met hun 2 en rond 11u krijg ik een berichtje of ik al zou kunnen komen. Met veel plezier.

In het ziekenhuis aangekomen zie ik een vrouw in arbeid, nog niet om te bevallen, maar toch eentje dat al goed aan het werk is.

Linde zit vnl op de bal en ik probeer op haar in te praten. Door licht Meconiaal vruchtwater wordt de kleine meid continu gemonitord. En dat is niet zo eenvoudig met een dansende mama op de bal. Linde doet het super, ze luistert naar haar lichaam, durft te bewegen en ik ben er gewoon.

Zodra Linde recht komt om in een volgelopen bad te gaan, gaat het niet meer voor haar. Ze geraakt in een lichte paniek en wil een EA. Ze was heel duidelijk. Ook al zei ik dat het in een stroomversnelling ging en dat het super goed ging, die EA moest er komen. De vroedvrouw van dienst, ging hier niet tegen in en regelde zo snel mogelijk alles.

Bij aankomst van de anesthesist had Linde persdrang. Ik zei nog Linde je kan zo bevallen, maar Linde wou haar EA en zo geschiede. Op dat moment had ik het moeilijk, moest ik dit niet voorkomen, maar iedereen negeerde het persgevoel en deden verder om de EA geprikt te krijgen.

Tot ik de glimlach van Linde zag verschijnen. Ze was zo blij met de EA, ook al was dit maar voor even. Ze heeft heel bewust de bevalling meegemaakt en nadien hebben ze zo genoten met hun drietjes. Hier was het hen helemaal om te doen. De rust in de bevallingskamer tijdens de bevalling en het bewust meemaken van de bevalling.

Ik keer uiteindelijk met een goed gevoel naar huis. Blij dat ik deel mocht uitmaken van deze mooie bevalling.